Geef de pen door aan…….

Yvonne Beeftink voor een reisverslag van Ghana

Na de nodige voorbereidingen (visum, inentingen, contacten leggen, malaria tabletten regelen, etc.) vertrokken Edwin en ik op woensdag 10 april naar Ghana. Doel: Onze dochter Julia bezoeken die daar 5 maanden werkt als arts in opleiding. Aanvankelijk was het ook de bedoeling dat we het weeshuis in Egyam, waarvoor we een inzamelingsactie hielden voor een nieuwe bus, zouden bezoeken, maar deze bleek te ver van onze route af te liggen. Helaas!

Na een vlucht van 6 uur landen we ’s avonds om 22.00 uur op het vliegveld in Accra, de hoofdstad van Ghana. Daar wonen circa 2 miljoen inwoners: Net zoveel als gehele provincie Gelderland. Waaronder Jennifer, een Nederlandse vrouw die al jaren in Ghana woont en die ons op staat te wachten op het vliegveld. Zij helpt ons met het wisselen van geld, het omzetten van onze mobiele telefoons en het installeren van diverse handige apps voor regelen van vervoer.

De eerste nacht hebben we doorgebracht in een hotel in Accra.
De tweede dag hebben we een fietstour door Accra bedacht: We komen tenslotte uit een fietsland.
Nou, we kwamen er al snel achter waarom wij de enige fietsers waren in heel Accra.
Ten eerste: Het is er 40 graden met een erg hoge luchtvochtigheid, dus het is peentjes zweten geblazen.
Ten tweede: Er zijn geen fietspaden en soms ook helemaal geen wegen. Als er wel een weg is, slalom je daarop tussen gaten in de weg, taxibusjes vol mensen, toeterende brommers, loslopende geiten en koeien, slapende mensen, Ghanezen die je van alles proberen te verkopen en een openliggend soort van riool, door. Chaos dus. Maar oh, wat een lieve mensen komen we tegen. We zijn als twee blanken op een fiets een ware bezienswaardigheid en veel mensen vragen of ze even op je fiets mogen of willen je huid of haren even aanraken. Dat voelt voor ons erg vreemd: We willen liever opgaan in de massa en als gast onderdeel zijn van hun cultuur.

Onze fietsgids loodst ons door alle drukte en neemt ons op sleeptouw van ’s morgens 9.00 uur tot ’s middags 15.00 uur. Daarna is onze energie op, dus rest van de dag chillen bij het hotel en alle eerste indrukken al eens proberen te verwerken.

De tweede dag maken we om 8.00 uur kennis met onze chauffeur David voor de komende week. Het is niet verstandig om zelf te gaan rijden in Ghana; daarvoor is het verkeer te chaotisch en is het op sommige plekken ook niet veilig. David blijkt een vriendelijke student die deze week vakantie heeft en op deze manier wat geld bij verdient om zijn studie te kunnen betalen.
Toen snel op pad: Vandaag een rit van 8 uur voor de boeg naar Kumasi, de op een na grootste stad van Ghana. Hier hebben we afgesproken met Julia en haar studiegenoot Anneloes, met wie ze dit avontuur samen is aangegaan. Op advies van hen hebben we van tevoren reistabletten ingenomen: De (zand)wegen zijn zo hobbelig en je slalomt tussen de gaten door, dus niet echt een rustig ritje…..

We kijken onderweg onze ogen uit en verbazen en verwonderen ons over de (primitieve) manier van leven hier.
Na een lange rit komen we uiteindelijk aan in Kumasi. Hier verblijven we twee nachten om samen met Julia en Anneloes bij te praten en de stad te verkennen.
Dit liep uiteindelijk wat anders dan bedacht, want in de nacht van vrijdag op zaterdag ben ik ziek geworden en niet zo'n beetje ook (ik zal jullie de details besparen) Dus de hele zaterdag in bed gelegen, op de wc gezeten en boven een emmer gehangen. Gelukkig twee dokters bij ons die naar de apotheek zijn gegaan en daar een tas vol pillen en poeders hebben gehaald, waardoor ik me op zondag weer wat beter voelde. Goed genoeg om onze reis te vervolgen naar Berekum, de plek waar het ziekenhuis staat waar Julia werkt. Deze ligt op een beveiligde compound en daar staat ook het Obruni-house, het huis waar alle (tropen)artsen in opleiding uit het buitenland verblijven en waar wij ook zullen logeren de komende nachten.

Onderweg nog de familie van David bezocht en kennis gemaakt met 2 van zijn 3 moeders (mannen mogen hier meerdere vrouwen hebben) en zijn zus.

Op maandag moeten Julia en Anneloes weer gaan werken en verkennen Ed en ik de compound. Het ziekenhuis bestaat uit verschillende afdelingen = huisjes met golfplaten erop. Daarvoor staan bankjes waarop je als patiënt kunt wachten. Als je hier een afspraak wilt met de dokter, krijg je de dag doorgegeven waarop je moet komen. Je komt dan en gaat op het bankje zitten tot je aan de beurt bent. Ze werken dus niet met tijden.

In het ziekenhuis zijn twee zalen: Eén voor vrouwen en één voor mannen. Denk: Een zaal met heel veel bedden waar dan hele families om de patiënt heen zitten. Deze zorgen voor het eten: Dat zit in een pan die op het bed wordt gezet en waaruit ze gezamenlijk met hun handen eten. Geen airco in deze zaal en meestal ook geen glas in de ramen, waardoor de vliegen in- en uitvliegen. Patiënten die op sterven liggen, liggen ook gewoon op deze zaal. Geen privacy van een kamertje apart zoals bij ons.

We zijn twee dagen in Berekum gebleven en daarna via een tocht door de jungle met goudmijnen en tropisch hardhout kap naar Cape Coast gegaan. Daar nog twee dagen geweest om o.a. het slavenfort Elmina te bezoeken; het beruchtste slavenfort van Ghana. Meer dan twee eeuwen bestiert door de Nederlanders die van hier 2000 slaven per jaar naar het Amerikaanse continent verscheepten. Confronterend en beschamend. Dit verslag wordt te lang als ik al onze ervaringen en indrukken met jullie wil delen. Het zijn er te veel en ze zijn eigenlijk ook te overweldigend om te kunnen beschrijven. Daarom zijn wij blij dat we Julia in Ghana hebben kunnen bezoeken, zodat we het ons beter kunnen voorstellen wat ze straks bij terugkomst allemaal vertelt.

Nog kleine stand van zaken betreffende de nieuwe bus voor het weeshuis: De bussen in Ghana blijken schreeuwend duur te zijn (het is ons niet helemaal duidelijk hoeveel corrupt geld bij in deze prijs zit, maar dit moet een aanzienlijk deel zijn). Daarom zijn we nu bezig om een bus hier in Nederland te kopen (Edwin zit in de auto-export en kent hierin de ins en outs) en deze te verschepen naar Ghana. Thea (oprichtster weeshuis) is op dit moment in Ghana en heeft vandaag een meeting met de bisschop om een en ander te bespreken en te regelen.

Wordt vervolgd…